

KS. ROMAN LITWIŃCZUK

DIAKONIA W UNII KAPŁANÓW CHRYSYTA SŁUGI

Diakonia jest wpisana w istotę Unii Kapłanów Chrystusa Sługi, można wręcz powiedzieć, że jest jej imieniem własnym. Kiedy myślę o Unii Kapłanów Chrystusa Sługi, myślę o założycielu, Słudze Bożym ks. Franciszku Blachnickim i jego życiu w pełni oddanym na służbę Bogu i Kościołowi. Kiedy myślę o Unii, staje mi przed oczyma kaplica w Centrali Ruchu Światło–Życie na Kopieju Górcze, nosząca tytuł Chrystusa Sługi. W niej zaś centralny witraż: postać Jezusa, który w Duchu Świętym powierza siebie Ojcu, oddaje siebie ufnie w Jego ramiona – Chrystus Sługa Ojca.

Temu centralnemu towarzyszą w kaplicy inne znaki, które tłumaczą jej tytuł, Unię i jej kapłanów: obraz umywania nóg apostołom w Wieczerniku, tekst hymnu o kenozie z Listu św. Pawła do Filipian – Jezus „ogłocił samego siebie, przyjąwszy postać sługi, [...] uniżył samego siebie, stawszy się posłusznym aż do śmierci – i to śmierci krzyżowej” (Flp 2, 7-8). Dla Chrystusa być sługą znaczyło wydać siebie, swoje życie w ofierze. Wszystko po to, aby spełnił się zbawczy plan Ojca wobec ludzi, a więc – Chrystus Sługa człowieka.

Stowarzyszenie „Unia Kapłanów Chrystusa Sługi” wyrasta w pełni z Ruchu Światło–Życie i jemu właściwych charyzmatów. Zrzesza kapłanów moderatorów Ruchu, aby mogli lepiej realizować swoją posługę na rzecz odnowy Kościoła.

Unia podejmuje diakonię najpierw wobec samych kapłanów:

- pomagając im w dążeniu do świętości ewangelicznej właściwej stanowi kapłańskiemu;

- niosąc braterską pomoc kapłanom w trudnościach i problemach posługi i życia;
- pomagając moderatorom w formacji, aby mogli lepiej wykonywać swoje zadania w Ruchu;
- wreszcie niosąc pomoc wspólnotom lokalnym (parafiom) w urzeczywistnianiu w nich soborowej wizji Kościoła.

Diakonia wobec kapłanów-członków Unii znajduje swój wyraz szczególnie w wymaganiach dotyczących duchowości kapłańskiej oraz osobistego życia wewnętrznego. Na pierwszym miejscu pojawia się dążenie do zjednoczenia z Chrystusem Sługą, praktykowane poprzez codzienny akt oddania się. Zachęta do gorliwego i wiernego spełniania praktyk kapłańskiego życia (Liturgia Godzin, Namiot Spotkania) zmierza do tego, aby w centrum swego życia i posługi kapłan stawiał Eucharystię jako „źródło i szczyt”. Istotnym jest wskazanie, aby pogłębienia swego życia wewnętrznego i swej posługi członkowie Unii szukali w osobistym studium, zwłaszcza Biblii, dokumentów Magisterium Kościoła i materiałów formacyjnych Ruchu Światło–Życie. Zachowanie całkowitej abstynencji od alkoholu i tytoniu przez członków Unii traktowane jest nie tyle jako wymaganie ascezy, ile jako wyraz Nowej Kultury i nowego stylu życia proponowanego przez cały Ruch Światło–Życie szczególnie wobec młodzieży, która w tym względzie szuka wzoru u swoich wychowawców.

Szczególnym znakiem przynależności do Unii jest pielęgnowanie życia wspólnotowego. W ten sposób realizowany jest przez członków Unii właściwy dla Ruchu Światło–Życie „charyzmat spotkania”. Stąd kapłani należący do Unii uczestniczą w oazach rekolekcyjnych, w rekolekcjach kapłańskich, a zwłaszcza w spotkaniach małej grupy kapłańskiej. Spotkania takie, gromadzące od kilku do kilkunastu kapłanów, połączone są z modlitwą, dzieleniem się Ewangelią oraz radościami i troskami codziennego życia i posługi. Warto w tym miejscu przywołać wspiane świadectwo grupy kapłanów-seniorów archidiecezji łódzkiej, którzy trwają w takiej wspólnocie już 30 lat.

Kolejnym wymiarem posługi kapłanów Unii jest diakonia podejmowana w celu realizacji soborowej wizji Kościoła i jego odnowy. Znajduje ona swój wyraz w prowadzonych rekolekcjach oazowych, w podejmowaniu dzieła „nowej ewangelizacji”, inicjatyw związanych z diakonią wyzwolenia człowieka, wreszcie w formowaniu małych grup i wspólnot w Kościele, w tym kręgów Domowego Kościoła.

Można powiedzieć, że w całości posługa apostolska kapłanów Unii pozostaje w służbie budowania żywych wspólnot lokalnych – parafii, w których urzeczywistniałaby się soborowa wizja Kościoła-wspólnoty w znaku

Kościół lokalny. U podstaw tych działań znajduje się integralna i organiczna wizja wspólnoty lokalnej Kościoła, będącej wspólnotą służb i charyzmatów, wspólnotą wspólnot i obejmującą każdego bez wyjątku człowieka. Formacja zarówno kapłanów, jak i świeckich do realizacji tej wizji jest szczególną troską Unii Kapłanów Chrystusa Sługi.

Dobrym zwieńczeniem tych myśli wydają się być słowa z homilii ks. F. Blachnickiego (wygłoszonej w Krościenku nad Dunajcem 30 czerwca 1980 r.): „Chrystus Sługa jest centralną ideą naszego Ruchu Światło–Życie i moglibyśmy inaczej nazwać siebie Ruchem Chrystusa Sługi. Starajmy się, aby ten obraz Chrystusa Sługi głęboko zakorzenił się w nas, w naszej świadomości, w naszych postawach, w naszych wspólnotach. Wtedy staniemy się posłusznym narzędziem dla odnowy Kościoła”